

Arborele care dăruiește – de Shel Silverstein

de Octavian Curpaș

Se spune că a existat odată un arbore bătrân și maiestuos, cu ramurile întinse spre cer. Când înflorea, fluturi de toate formele și culorile veneau de pretutindeni și dansau în jurul lui. Când făcea fructe, păsări din țări îndepărtate veneau să guste din ele. Ramurile sale arătau ca niște brațe vânjoase. Era minunat. Un băiețel obișnuia să vină și să se joace sub el în fiecare zi, iar copacul s-a obișnuit cu el și a început să-l iubească. Ceea ce este mare și bătrân se poate îndrăgosti de ceea ce este mic și tânăr, cu condiția să nu fie atașat de ideea că el este mare, iar celălalt mic. Copacul nu avea această idee, așa că s-a îndrăgostit de băiat. **Egoul încearcă întotdeauna să iubească ceea ce este mai mare decât el. Pentru adevărata iubire, nimic nu este însă mare sau mic. Ea îi îmbrățișează pe toți cei de care se apropie.** Așadar, copacul s-a îndrăgostit de băiețelul care venea în fiecare zi să se joace sub el. Ramurile sale erau foarte înalte, dar el și le apleca, pentru ca băiatul să le poată atinge pentru a-i mângâia florile și pentru a-i culege fructele. **Iubirea este întotdeauna gata să se incline; egoul, niciodată. Dacă încerci să te apropii de un ego, acesta se va înălța și mai mult, devenind atât de rigid încât să nu-l poți atinge. Ceea ce poate fi atins este considerat a fi mic. Ceea ce nu poate fi atins, cel care stă pe tronul puterii, este considerat a fi mare.** Așadar, ori de câte ori venea copilul, arborele își pleca ramurile. Când micuțul îi mângâia florile, bătrânul copac se simțea cuprins de un val incredibil de fericire. **Iubirea este întotdeauna fericită atunci când poate dărui ceva; egoul nu este fericit decât atunci când poate lua ceva de la altcineva.** Băiatul a crescut. Uneori, dormea în poala copacului, alteori îi mânca fructele, sau purta o coroană împletită din florile sale. Se simțea atunci de parcă ar fi fost regele junglei. **Florile iubirii te fac întotdeauna să te simți ca un rege, în timp ce ghimpii egoului te fac să te simți mizerabil.** Văzând cum băiatul poartă o cunună din florile sale, dansând cu ea, copacul se simțea fericit. Îl aproba cu ramurile sale; cânta în bătaia vântului. Băiatul a crescut și mai mult. A început să se cațere în copac, legănându-se pe ramurile sale. Ori de câte ori se odihnea pe ele, copacul se simțea fericit. **Iubirea este întotdeauna fericită atunci când altcineva se poate sprijini de ea; egoul nu este fericit decât atunci când altcineva îl reconfortează..**

Timpul a trecut, iar băiatul a început să fie apăsător de alte îndatoriri. Avea ambițiile lui. Trebuia să își treacă examenele, să își facă prieteni... De aceea, a început să vină din ce în ce mai rar pe la copac. Acesta îl aștepta însă cu o nerăbdare din ce în ce mai mare, strigându-i din adâncurile sufletului său: „Vino, vino. Te aștept”. **Iubirea își așteaptă întotdeauna obiectul afecțiunii sale. Ea nu este altceva decât o continuă așteptare.**

Când băiatul nu venea, copacul se simțea trist. Singura tristețe pe care o simte iubirea este aceea de a nu se putea împărtăși cu altcineva, de a nu se putea dărui. Atunci când se poate dărui în totalitate, iubirea este fericită.

Băiatul a crescut și mai mult, iar zilele în care trecea pe la copac au devenit din ce în ce mai rare. Toți cei care cresc în lumea ambițiilor își găsesc din ce în ce mai puțin timp pentru iubire. Băiatul a devenit ambițios și prins în afacerile sale lumești. „Ce copac? De ce ar trebui să-l vizitez?” Într-o zi, pe când trecea prin apropiere, copacul i-a strigat: „Ascultă! Te aștept în fiecare zi, dar tu nu mai vii pe la mine”. Băiatul i-a răspuns: „Ce poți să-mi oferi, ca să trec să te văd? Eu îmi doresc bani”. Egoul este întotdeauna motivat: „Ce poți să-mi oferi pentru ca să vin la tine? Aș putea veni, dar numai dacă ai ceva de oferit. Altminteri, nu văd de ce aș face-o”. **Egoul are întotdeauna un scop. Iubirea nu are nici un scop. Ea reprezintă propria sa răsplată.**

Uimit, copacul i-a spus băiatului: „Nu vei mai veni decât dacă îți voi oferi ceva? Îți ofer tot ceea ce am”. **Iubirea nu ține niciodată nimic pentru ea. Egoul o face, dar iubirea se dăruiește necondiționat.** „Din păcate, nu am bani. Aceasta este o invenție a oamenilor. Noi, copacii, nu avem bani. În schimb, suntem fericiți. Crengile noastre se umplu de flori, apoi de fructe. Umbra noastră îi răcorește pe cei încălziți. Când bate vântul, dansăm și cântăm. Deși nu avem bani, păsărelele se cuibăresc pe ramurile noastre și cirpesc vesele. Dacă ne-am implica și noi în afaceri financiare, am deveni la fel de înrăiți și de nefericiți ca voi, oamenii, care sunteți nevoiți să stați prin temple și să ascultați predici despre iubire și despre pace. Noi nu avem nevoie de predici, căci trăim tot timpul aceste stări. Nu, noi nu avem nevoie de bani”. Băiatul i-a spus: „Atunci, de ce să vin la tine? Nu am de gând să merg decât acolo unde pot obține bani. Am nevoie de bani”. **Egoul cere întotdeauna bani, căci banii înseamnă putere, iar aceasta este cea mai mare nevoie a sa.** Copacul s-a gândit mult, după care a spus: „Atunci, culege-mi fructele și vinde-le. În felul acesta, vei obține bani”. Băiatul s-a luminat imediat la față. S-a urcat în copac și a cules toate fructele copacului, chiar și pe cele

necoapte. În graba sa, i-a rupt crengile și i-a scuturat frunzele, dar copacul s-a simțit din nou fericit. **Iubirea se bucură chiar și atunci când este lovită. Egoul nu este cu adevărat fericit nici măcar atunci când obține ceva. El nu poate simți decât nefericire.** Băiatul nu și-a dat nici măcar osteneala să-i mulțumească arborelui, dar acestuia nu-i păsa. Adevărata sa mulțumire s-a produs atunci când acesta a acceptat oferta sa de a-i culege fructele, pentru a obține bani în schimbul lor. Băiatul nu s-a mai întors multă vreme. Acum avea bani și era foarte ocupat să obțină cu ajutorul lor încă și mai mulți bani. A uitat cu totul de copac, și astfel au trecut anii. Copacul era trist. Tânjea după întoarcerea băiatului, la fel ca o mamă cu sâni plini de lapte, dar care și-a pierdut copilul. Întreaga sa ființă tânjește după copilul pierdut, pentru a-l strânge la piept și a se ușura. Cam la fel tânjea și copacul nostru. Întreaga sa ființă era în agonie.

După mulți ani, băiatul, devenit între timp adult, s-a întors la copac. Acesta i-a spus: „Vino la mine. Vino și îmbrățișează-mă”. Bărbatul i-a răspuns: „Termină cu prostiile. Făceam asemenea lucruri pe vremea când eram un copil fără minte”. **Egoul consideră iubirea un lucru prostesc, o fantezie copilărească.** Copacul a insistat: „Vino, mângâie-mi crengile. Danseză cu mine”. Bărbatul i-a răspuns: „Termină cu flecăreala asta stupidă! Acum doresc să-mi construiesc o casă. Îmi poți oferi o casă?” Copacul a exclamat: „O casă? Bine, dar eu trăiesc fără să stau într-o casă”. Singurii care trăiesc în case sunt oamenii. Toate celelalte creaturi trăiesc liber, în natură. Cât despre oameni, cu cât casa în care trăiesc este mai mare, cu atât mai mici par în interiorul ei. „Noi nu trăim în case, dar uite ce îți propun: îmi poți tăia crengile, pentru a-ți construi o casă cu ajutorul lor”. Fără să mai piardă timpul, bărbatul a luat un topor și i-a tăiat crengile copacului. Din acesta a rămas acum doar trunchiul, dar el era foarte fericit. Iubirea este fericită chiar și atunci când îi sunt tăiate membrele de către cel iubit. **Iubirea nu știe decât să dăruiască. Ea este întotdeauna pregătită să se ofere în întregime.** Bărbatul a plecat, fără să-și mai dea osteneala să arunce în urmă măcar o privire, și-a construit casa visată, iar anii au trecut din nou. Copacul, devenit acum un simplu trunchi fără crengi, a continuat să-l aștepte. Ar fi vrut să îl strige, dar nu mai avea ramuri și frunze care să poată cânta în bătaia vântului. Vânturile continuau să bată, dar el nu mai putea scoate nici un sunet. Cu un efort suprem, sufletul său a reușit să rostească o ultimă chemare: „Vino, vino, iubitul meu”. Timpul a trecut, iar bărbatul a îmbătrânit. Odată, se afla prin apropiere, așa că a venit și s-a așezat sub copac. Acesta l-a întrebat: „Ce mai pot face pentru tine? Ai venit după foarte, foarte mult timp”. Bătrânul i-a răspuns: „Ce poți face pentru mine? Aș vrea să ajung într-o țară îndepărtată, să câștig și mai mulți bani. Pentru asta, am nevoie de o barcă”.

Fericit, copacul i-a spus: „Taie-mi trunchiul și fă-ți o barcă din el. Aș fi extrem de fericit să devin barca ta și să te ajut să mergi astfel în țara aceea îndepărtată, pentru a câștiga mai mulți bani. Dar, te rog, ai grijă de tine și întoarce-te cât mai repede. Voi aștepta de-a pururi întoarcerea ta”. Omul a adus un ferăstrău, a tăiat trunchiul copacului, și-a făcut o barcă din el și a plecat. Acum, din copac nu a mai rămas decât rădăcina, dar el a continuat să aștepte cu răbdare întoarcerea celui iubit. A așteptat mereu și mereu, conștient însă că nu mai avea nimic de oferit. Poate că bărbatul nu se va mai întoarce niciodată. **Egoul nu se duce decât acolo unde are ceva de câștigat.**

Odată, m-am așezat lângă ciot. Acesta mi-a șoptit: „Am un prieten care a plecat departe și nu s-a mai întors. Mă tem să nu se fi înecat, sau să nu se fi rătăcit. Poate că s-a pierdut în țara aceea îndepărtată. Poate că nici măcar nu mai este în viață. O, cât mi-aș dori să aflu vești de la el! Mă apropii de sfârșitul vieții, așa că tot ce mi-aș mai dori ar fi să aflu vești despre el. Atunci aș muri liniștit. Dar știu că nu ar mai veni nici dacă mi-ar auzi strigătul, căci nu mai am nimic să-i ofer, iar el nu înțelege decât acest limbaj”.

Egoul nu înțelege decât limbajul acceptării. Iubirea vorbește limbajul dăruirii.